

[Alvida Larsen.]

på denne måde tilkendegiver, at man egentlig ikke er modstander af en lejerforhøjelse. Det viser jo, at man fra regeringshold ikke afviser tanken om en lejerforhøjelse, men at man blot ikke indtil nu har kunnet enes med de andre partier om, hvor meget denne forhøjelse skal andrage.

Jeg forstår, hvilket indtryk det har måttet gøre overfor sådanne tendenser, at man i det sidste par uger fra anden side er blevet gjort bekendt med lejerbefolkningens syn på spørgsmålet huslejerforhøjelse. I tiden fra omkring 1. maj til dato har vi i udvalget modtaget mere end 400 protester fra fagforeninger, arbejdspladser, vælgerforeninger, fællesorganisationer og lejerforeninger, som alle vender sig imod grundejernes krav om en generel lejerforhøjelse. Disse organisationer dækker, såvidt jeg kan se, mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ mill. medlemmer, hos hvem der altså ikke hersker nogen tvivl om de planer, som altfor længe har truet lejerne. Der er heller ingen tvivl om, at disse protester har kølnet interessen for at medvirke til lejerforhøjelse hos visse partier her i salen, og det er derfor, man nu har foreslået at skyde problemet fra sig, foreløbig til efteråret.

Jeg ønsker at understrege, at det er første gang i løbet af 10 år, at vi her i tinget befinder os i den situation, at den almindelige lejerbeskyttelse skal forlænges uden medvirken fra venstres og de konservatives side. Vi står dermed i den samme situation som i 1937, da lejeloven efter flere års modstand i landstinget blev gennemført med socialdemokraternes, de radikales og kommunisternes stemmer. Jeg beder ikke mindst den højtærede boligminister være opmærksom herpå.

Jeg har tidligere haft lejlighed til at erindre om, at man også i 1950 vil være i stand til at gennemføre en lejelov uden venstres og de konservatives hjælp. Det forekommer mig, at den skete udvikling på overbevisende måde har givet mig ret i denne betragtning. Der er både i dag og for den sags skyld også til efteråret politisk mulighed for at gennemføre ministerens forslag, som det er fremsat, hvis man fra regeringens og socialdemokratiets side vil sætte noget ind på sagen.

De særligt grundejervenlige partier her i salen, venstre og de konservative, som særlig har været repræsenteret af de ærede medlemmer hr. Elgaard og hr. Thestrup, har gennem den senere tid udstedt store vekslers til grundejerne. Det ærede medlem hr. Thestrup har berejst landets grundejerforeninger og har talt liffige ord for grund-

ejerøren om, at en huslejerforhøjelse ville være en retfærdighedssag, og har fået grundejerne til at tro, at den 31. maj 1950 ville være den yderste termin, inden hvilken den generelle huslejerforhøjelse ville være i havn. Iscenesættelsen har endda været så grundig, at Københavns Grundejerforening, som i morgen har 90 års fødselsdag, offentligt har proklameret, at det ikke er tid at feste, medens grundejernes vitale interesser er til behandling i rigsdagen. Man har derfor, ligesom da landet var i nød, aflyst alle festligheder og afventer med fortrøstning 100 års dagen i 1960.

Man forstår de konservatives fortrydelighed over, at planerne ikke har kunnet gennemføres, og de møder derfor i dag frem med forskellige krav som betingelse for at være med til forlængelse af den lovgivning, som de af saglige grunde har medvirket til igennem de sidste 10 år. Jeg formoder, at de ændringsforslag, som man kalder for begrænsede forbedringer, og som man vil stille fra de konservatives og venstres side, er de forslag, der var citeret i „Berlingske Tidende“ i går. Der er for det første kravet om, at lejerne ikke kan forlange vedligeholdelse indtil 31. december 1950. Det er for det første mærkeligt, at man fra konservativ side kan tænke sig et sådant indgreb i aftalefriheden mellem ejer og lejer. Vi har ellers ikke i udvalget mærket meget til, at man fra konservativ side vil gå til angreb på lejelovens talrige fravigelige bestemmelser, der for det meste kunne udlægges til skade for lejerne. Løvrigt har grundejerne gennem mange år forsømt deres vedligeholdelsespligter, hvorved deres ejendomme forringet først og fremmest til skade for lejerne, som skal bo i de forfaldne lejligheder.

I denne forbindelse kunne jeg tænke mig at spørge den ærede konservative ordfører, om han har noget kendskab til den bevægelse, der kalder sig „Oprøret på Vesterbro“. Hvilke tanker har det konservative parti gjort sig om et vedligeholdelsesforbud i forbindelse med de ejendomme, der her er tale om? Har den konservative ordfører nogensinde styret sine skridt ned igennem Vesterbros sidegader og sat sig ind i disse ejendommers vedligeholdelsestilstand? Det konservative forslag i denne henseende vil betyde en lovfæstelse af en allerede eksisterende tilstand. Grundejerne i disse kvarterer og også i andre kvarterer i København har jo i det store og hele forlængst indstillet al vedligeholdelse, og det er bl. a. dette, der har været medvirkende til beboernes oprør på Vesterbro.

Det andet krav, kravet om nye ejendoms-